

CALLHERCC

PAPA, BEDANKT

Wat het opgroeien zonder vaderliefde met een kind
doet —
en hoe je de wond stopt bij jezelf

TRIPLE AGENCY
AMSTERDAM 2026

*Voor mijn moeder,
die elke ochtend en elke avond een berichtje stuurt.*

En voor iedereen met een lege stoel.

PROLOOG — Een echte opa die naar mij omkijkt

Mijn nichtje is twaalf.

Twaalf — die leeftijd waarop kinderen nog half in de kindertijd staan en half in de grotemensenwereld.

Waarop ze nog verlanglijstjes maken voor hun verjaardag, maar ook al haarscherp zien hoe de volwassenen om hen heen in elkaar zitten. Scherper dan die volwassenen doorhebben. Scherper dan die volwassenen lief is.

Ze vertelde het me laatst zelf, wat er gebeurd was. Mijn vader — haar opa — had haar een berichtje gestuurd. Dat doet hij zo af en toe, vanuit Thailand, waar hij tegenwoordig woont. Hij vroeg wat ze voor haar verjaardag wilde.

Ze schreef terug: 'Ik wil 2 dingen, waarvan 1 gratis is.'

'Wat dan?'

'Een echte opa die naar mij omkijkt.'

Lees die zin nog een keer. Een kind van twaalf schrijft aan haar opa dat het enige wat ze van hem wil — het enige, en het kost nog geen cent — is dat hij naar haar omkijkt. Geen telefoon, geen merkkleding, geen geld. Aandacht. Gezien worden. Het meest basale wat een kind van een grootouder kan vragen.

En weet je wat hij deed?

Hij werd woedend.

Niet stil. Niet beschaamd. Niet: au, dit komt binnen, dit kind heeft gelijk, laat ik eens in de spiegel kijken. Nee. Hij werd heel erg boos op haar. Een meisje van twaalf dat eerlijk durfde te zijn, en zijn enige reactie was woede. In plaats van zich ook maar één seconde in haar te verplaatsen, voelde hij zich aangevallen.

Ik ken die reactie. Ik ken hem al mijn hele leven. Bij mijn vader moet iedereen hem naar de mond praten en alles gezellig en luchtig houden. Zolang je dat doet, is hij de aardigste man van de wereld. Maar geef één keer je mening, zeg één keer iets wat hem niet bevalt — en de stem gaat omhoog. Dan wordt er geschreeuwd. Dan ben jij ineens het probleem.

Toen mijn nichtje me dit vertelde, gebeurde er iets in mij. Het was geen verbazing. Het was iets veel ergers: herkenning.

Want dit ken ik. Dit is mijn jeugd, in één appje samengevat. Dit is wat ik ruim dertig jaar geleden ook al wilde en nooit kreeg: een papa die naar mij omkeek. En daar zat ik dan, een volwassen vrouw, moeder van mijn eigen kinderen, en ik keek naar de woorden van een meisje van twaalf en ik dacht: hij doet het gewoon nog steeds. Hij doet bij zijn kleinkinderen precies wat hij bij ons deed.

Een generatie verder. Zelfde man. Zelfde leegte. Nieuwe kinderen.

En ik weet precies hoe het voor haar voelt, dat is misschien nog wel het pijnlijkste. Ik weet hoe het is om als kind naar zo'n man te blijven verlangen, tegen alle

bewijzen in. Om steeds weer dat sprankje hoop te voelen als er een berichtje komt — en steeds weer die lege plek als blijkt dat het bericht eigenlijk over hemzelf gaat. Ik weet hoe het is om een verjaardag te hebben en te weten dat het enige wat je écht wil, niet in een pakje past. Zij is twaalf en ze staat aan het begin van iets waar ik ruim dertig jaar middenin heb gestaan. Als ik één ding kan doen met dit boek, dan is het dat zij — en alle kinderen zoals zij — er ooit de woorden in vinden die ik op mijn twaalfde niet had.

* * *

Er ligt bij mij thuis een brief.

Hij is nooit verstuurd en hij zal ook nooit verstuurd worden. Hij is geschreven op een avond waarop dertig jaar zich niet langer liet inhouden, in één keer, zonder pauzes, met een hoofd dat harder ging dan mijn handen. Boven aan die brief staan twee woorden die precies het tegenovergestelde zeggen van wat ze betekenen. Twee woorden die de titel van dit boek zijn geworden.

Wie mijn eerste boek gelezen heeft, kent die brief. Hij staat daar helemaal in, aan het eind, als sluitstuk van een verhaal over een meisje dat in een berm langs een bergweg terechtkwam.

Hier doet hij iets anders.

Hier is hij geen sluitstuk maar een bouwtekening. Elk zinnetje in die brief begint met *bedankt dat*, en achter elk van die bedankjes zit een mechanisme: iets wat een vader deed of naliet, en wat dat vervolgens met een kind

doet. In dit boek haal ik ze er één voor één uit. Ik leg ze open. Ik laat je zien hoe ze werken — niet alleen bij mij, maar bij iedereen die zo'n vader had.

En er is nog een verschil. Die brief van toen was af, en ik was het niet.

Er zijn sindsdien regels bij gekomen. Regels die ik in dat eerste boek nog niet kón schrijven, omdat ik ze zelf nog niet wist. De moeilijkste ken je aan het eind van dit boek. Ik zet hem hier nog niet neer.

Wat ik hier wel neerzet, is de zin waar het allemaal aan opgehangen hangt, en die ik jarenlang tegen niemand durfde te zeggen omdat hij niet mag van de logica: ik haat hem en ik geef om hem. Ik wil hem voorgoed verbannen en tegelijk wil ik dat hij één keer, één keer maar, naar mij omkijkt. Als je een vader hebt gehad die er wél was, klinkt dat waarschijnlijk als onzin. Als je een vader hebt gehad zoals de mijne, hoeft ik het niet uit te leggen — dan zit jij nu te knikken.

Er bestaat een naam voor wat er met een kind gebeurt dat opgroeit zonder vaderliefde. Ik ontdekte die naam pas jaren later, en die ontdekking heeft mijn leven veranderd: de vaderwond. In dit boek neem ik je mee — niet alleen door mijn verhaal, maar ook door wat zo'n wond ís, hoe je hem herkent, en wat hij aanricht als niemand hem ziet. Want een vaderwond blijft niet netjes in je jeugd liggen. Hij reist met je mee. Hij kiest je vriendinnen, je relaties, je gedrag. Bij mij heeft hij me op mijn zeventiende recht in de armen van een man gedreven die me bijna mijn leven heeft gekost — dat

verhaal heb ik opgeschreven in mijn eerste boek, en ook dat komt hier langs.

En als je niet oppast, reist de wond nóg verder. Van vader op dochter. Van opa op kleinkind. Mijn vader verloor zelf jong allebei zijn ouders en niemand heeft zijn pijn ooit gestopt — dus gaf hij hem door, aan mij, aan mijn broer. En nu, dertig jaar later, zie ik hem hetzelfde doen bij de volgende generatie. Bij een meisje van twaalf dat voor haar verjaardag een opa vraagt.

Kinderen zien het altijd. Dat is misschien wel de rode draad van dit hele boek. Volwassenen kunnen jarenlang om de waarheid heen praten, het gezellig houden, doen alsof — kinderen prikken er in één zin doorheen. Ik deed het als kind van drie, zonder woorden, onderaan een trap. Mijn nichtje deed het met een appje.

* * *

Dit boek is voor haar. En voor het meisje dat ik zelf was. Maar vooral is het voor jou, als jij ook zo'n lege stoel in je leven hebt — een vader die er niet was, of erger: een vader die er wel was maar je nooit zag. Ik ga je niet vertellen dat het overgaat. Dat zou een leugen zijn, en er is in mijn leven al genoeg gelogen. Ik ga je wél vertellen wat ik onderweg geleerd heb: dat je niet gek bent, dat die leegte een naam heeft, dat het niet jouw schuld is — en dat er één ding is dat je wel degelijk zelf in de hand hebt.

Waar de wond stopt.

Bij mij stopt hij hier. Bij mijn kinderen komt hij er niet meer in. En dat is precies waarom ik dit boek schrijf.

Maar om te begrijpen hoe ik daar gekomen ben, moet ik eerst terug. Verder terug dan je waarschijnlijk verwacht.

Niet naar mij. Naar hém.

Want voordat mijn vader een vader was, was hij een jongen. Een jongen in een huis waar zijn moeder haar liefde in flessen bewaarde en zijn vader alles overstemde en dan in slaap viel. Een jongen die zijn beide ouders zou verliezen voordat hij goed en wel volwassen was, en aan wie niemand ooit heeft uitgelegd wat je met zoveel pijn moet doen.

Daar begint dit boek. In Zandvoort.